

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/93/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814213248
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3814213248.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: X. V. L., s.r.o., so sídlom F., T. č. 5, K.: XX XXX 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ R. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., ul. Y. č. XXXX/X, 2/ H. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., X. č. XX/X, za účasti U. ochrany práv spotrebiteľov, Šafárikovo nám. č. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962 (do 30.06.2016 v postavení vedľajšieho účastníka na strane žalovaných), zast. Advokátskou kanceláriou Podhorský & Partners, s.r.o., so sídlom Bratislava, Zámocká ul. 36, IČO: 46 962 000, o zaplatenie 6.236,91 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 30. júna 2016 č. k. 7C/137/2014-262, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 1/, 2/ vo vzťahu k žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Šafárikovo nám. č. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962 **m á** vo vzťahu k žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovaným 1/ a 2/ nepriznal nárok na náhradu trov konania. V konaní do 30.06.2016 v postavení vedľajšieho účastníka na strane žalovaných vystupujúcej Všeobecnej ochrane práv spotrebiteľov, Šafárikovo nám. č. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962 priznal náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 1.781,17 eur, k náhrade ktorých zaviazal žalobcu.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobou zo dňa 07.07.2014 podanou prostredníctvom právneho zástupcu sa domáhal proti žalovaným 1/, 2/, aby boli zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 6.236,91 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 05.05.2006 medzi jeho právnym predchodcom L. L., a.s., so sídlom ul. M. 48, F., IČO: 00 151 653 a žalovanými 1/, 2/ bola uzavretá Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX, obsahom ktorej bol záväzok veriteľa poskytnúť im úver vo výške 190.000,- Sk a ich záväzok, ako dlžníkov, poskytnutý úver splatiť v pravidelných mesačných splátkach vo výške X.XXX,- Sk, vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na 20.05.2006 a konečná splatnosť úveru na 20.03.2016. Dňa 28.06.2011 ako postupník, uzavrel so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava Zmluvu o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej bolo aj postúpenie pohľadávky proti žalovaným 1/, 2/. Podanou žalobou si uplatnil nárok na zaplatenie splátok úveru splatných za obdobie od 20.07.2010 do 20.03.2016, v počte 69 a v celkovej výške 6.236,91 eur, pričom splátky pôvodne splatné od 20.08.2011 do 20.03.2016 sa

stali splatnými dňa 06.08.2011, kedy vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX je podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom, a preto sa bez ohľadu na povahu jej účastníkov spravuje Obchodným zákonníkom. V písomnom podaní zo dňa 28.11.2014 žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že žalovaní 1/, 2/ peňažné prostriedky v celkovej výške 190.000,- Sk čerpali dňa 05.05.2006, ktorý údaj je v platobnej histórii označený ako „Bezhotovostné čerpanie úveru“. Z poskytnutého úveru uhradili sumu v celkovej výške 1.933,28 eur (úhrady sú v platobnej histórii označené ako „Bezhotovostná splátka úveru obyv.“ a „Bezhotovostná splátka úveru“). Z úhrad žalovaných 1/, 2/ na istinu bola započítaná suma vo výške 1.769,30 eur, na poplatky suma 126,14 eur a na úroky z omeškania suma 37,84 eur. Dňa 05.11.2014 do konania, ako vedľajší účastník na strane žalovaných 1/, 2/ vstúpilo občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Šafárikovo nám. č. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962. Žalovaní 1/, 2/ so vstupom uvedeného občianskeho združenia do konania, ako vedľajšieho účastníka na ich strane, súhlasili. Dňa 28.01.2015 žalobca podal námietku proti vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 137/2014-78 zo dňa 16.03.2015 pripustil vstup občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Šafárikovo nám. č. 7, Bratislava, IČO: 42362962 do konania, ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaných 1/, 2/. Vedľajší účastník na strane žalovaných 1/, 2/ v písomných podaniach zo dňa 06.02.2015, zo dňa 12.03.2015, zo dňa 22.06.2015, zo dňa 14.09.2015, zo dňa 15.06.2016, predložených prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že Zmluva o splátkovom úvere č. 0372650944 je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou, a preto sa riadi režimom Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 6 ods. 3, § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom ku dňu 05.05.2006, ďalej na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 402/2013-10 zo dňa 19.06.2013, podľa ktorého v rozpore so zákonom ani s inými právami žalobcu nie je, ak súd na vzťah založený zmluvou o úvere (ktorá je vo výpočte ustanovení § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka) aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských veciach. Tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3MCdo 14/2014: „... ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka (podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva) sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou“. Uplatnil námietku premičania nároku žalobcu s tým, že Občiansky zákonník ustanovuje objektívny začiatok plynutia premičacej doby. Trojročná premičacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V tejto súvislosti poukázal aj na súdnu prax (R 28/1984), podľa ktorej, ak veriteľ môže vyvolať splatnosť dlhu sám, potom môže svoje právo i vykonávať. Preto prvá objektívna možnosť vykonania práva je okamihom, keď veriteľ mohol najskôr o splnenie požiadať. V danom prípade, veriteľ mohol úver zosplatiť už keď žalovaní 1/, 2/, ako dlžníci boli v omeškani so splatením jednej splátky o viac ako 10 dní, a od tohto momentu zároveň začala plynúť premičacia doba. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011 vyplýva, že v čase jej uzavretia dlžníci boli v omeškani s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov 1.255 dní. Žalobca pritom žalobu podal až dňa 18.07.2014, t. j. po uplynutí 3 ročnej premičacej doby. Ďalej namietal aktívnu legitimáciu na strane žalobcu. Uviedol, že ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (účinného v čase postúpenia pohľadávky) dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. Predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je: a/ aby bol klient ohľadom tejto pohľadávky v omeškani aspoň 90 dní, b/ aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej postúpenie svojím obsahom a účelom, je v priamom rozpore so zákonom, a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami Zmluvy o postúpení pohľadávok, ale aj navonok, voči dlžníkom. Žalobca nepreukázal, že by v čase, keď na neho mala byť postúpená pohľadávka voči žalovaným, tieto podmienky boli splnené. Banka, teda môže postúpiť pohľadávku za súčasného splnenia podmienok uvedených v § 92 ods. 8 (predtým odsek 7) zákona o bankách zodpovedajúcu nesplácanému dlhu a nie dlhu, ktorý ešte nie je splatný. Tento záver pritom jednoznačne vyplýva z dôvodovej správy, a aj z gramatického výkladu k uvedenému ustanoveniu. Banka má právo postúpiť pohľadávku aj z celého úverového vzťahu, ale pre takýto postup je nevyhnutné pristúpiť v súlade so zákonom a s obchodnými podmienkami k vyhláseniu predčasnej, mimoriadnej splatnosti celého úveru. Vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru je však výlučným oprávnením banky, ku realizácii ktorého musí dôjsť ešte pred postúpením pohľadávky. Žalobca toto oprávnenie nemá, keďže nemá bankovú licenciu. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011 je pre rozpor so zákonom neplatným právnym úkonom a právny predchodca žalobcu zostal naďalej veriteľom svojej pohľadávky. Žalovaní 1/, 2/ sa pridržovali vyjadrení vedľajšieho účastníka,

vystupujúceho na ich strane. Žalobca v písomných podaniach zo dňa 07.05.2015, zo dňa 27.06.2015, zo dňa 29.10.2015, prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že z gramatického výkladu nielen prvej, ale aj druhej vety ustanovenia § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. vyplýva, že zákonodarca rozlišuje dva pojmy, a to: a/ peňažný záväzok ako celok, b/ časť peňažného záväzku. Ak sa pritom v prvej vete súvetia použil pojem peňažný záväzok ako celok s tým, že zákonodarca jednoznačne identifikoval súčasne aj pojem časť peňažného záväzku, tak je potom zrejmé, že ak v druhej vete súvetia použije pojem z prvej vety súvetia, bude ho chápať v tom istom význame. Podľa jeho názoru, správnosť záveru o tom, že banka môže postúpiť aj nezosplatenú pohľadávku, možno potvrdiť tiež posúdením druhej vety tohto ustanovenia. V ňom je uvedené nasledovné: „Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient pohľadávky (poznámka žalobcu: zákonodarca opäť cielene použil pojem pohľadávka, nie jej časť) uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva, to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta sa splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.“ Toto ustanovenie nadväzuje na predchádzajúcu, teda prvú vetu ustanovenia. Jeho zmyslom je vyjadrenie podmienky, že pokiaľ dlžník uhradil banke tú časť záväzku, s plnením ktorej bol v omeškaní, a to v čase pred postúpením pohľadávky, právo banky postúpiť celú pohľadávku, najmä jej nezaplatený zostatok, zaniká. Podľa dôvodovej správy k ustanoveniu § 92 ods. 7 (teraz ods. 8) zák. č. 483/2001 Z. z. v tomto odseku sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Podľa jeho názoru, pod slovným spojením „nesplácaný dlh“ je treba rozumieť dlh dlžníka v podobe vrátenia celého poskytnutého úveru veriteľovi, nakoľko tento dlh vzniká už poskytnutím úveru dlžníkovi, ktorý ho má len možnosť vrátiť v splátkach postupným splácaním za zmluvne dohodnutých podmienok. Banka preto môže postúpiť peňažný záväzok, ako celok, vrátane jeho príslušenstva. Poukázal na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL. M, publikovaný v časopise Súkromné právo č. 1/2015, podľa ktorého účelom § 92 zákona o bankách je úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ustanovenie § 92 ods. 8 pritom nehovorí nič o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávky, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Hlavným účelom § 92, aj podľa dôvodovej správy zákona o bankách, je prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Doc. JUDr. Kristián Csacha, PhD., LL. M. navrhol vykladať vzťah medzi bankovým tajomstvom a platnosťou postúpenia pohľadávky tak, ako to urobil český Najvyšší súd, resp. nemecký Spolkový súdny dvor a to, že porušenie bankového tajomstva, vrátane porušenia § 92 ods. 8 nevedie k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale k sankciám predpokladaným zákonom o bankách. Podľa jeho (žalobcovho) názoru, potom doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Ak banka pred postúpením pohľadávky písomne dlžníka nevyzvala na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky podľa § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Mimoriadna splatnosť úveru nastala dňa 6.8.2011, a to postupom podľa § 53 ods. 9 O.s.p.. Poukázal na ustanovenie § 397 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky. Ak by sa aj s ohľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy, v určitých smeroch pripustila aplikácia Občianskeho zákonníka, tak podľa jeho názoru, táto aplikácia sa v žiadnom prípade nemôže vzťahovať na posudzovanie premlčania, lebo predmetná Zmluva o splátkovom úvere je absolútnym obchodom a je potrebné preto použiť úpravu Obchodného zákonníka, bez ohľadu na spotrebiteľský charakter zmluvy. Ustanovenie o premlčacej dobe nie je ustanovením, ktoré by smerovalo k ochrane spotrebiteľa, a preto nie je možné pre otázku premlčania vyvodzovať použitie ustanovení Občianskeho zákonníka. Ustanovenie Obchodného zákonníka o premlčaní nie je ustanovením diskriminujúcim dlžníka (spotrebiteľa) len preto, že premlčacia doba k uplatneniu práv zo zmluvy podľa Obchodného zákonníka je dlhšia, ako podľa Občianskeho zákonníka. Ustanovenie Obchodného zákonníka o premlčaní je ustanovením vyváženým vo vzťahu k obom zmluvným stranám, nejde o ustanovenie diskriminujúce spotrebiteľa vo vzťahu k veriteľovi v tom zmysle, že by v dôsledku aplikácie príslušných ustanovení Obchodného zákonníka o premlčaní povinnosti dlžníka mnohonásobne prevážili nad jeho právami.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.05.2006 vyplýva, že jej zmluvnými stranami sú L. L., a.s. F., ako veriteľ a žalovaný 1/, 2/, ako dlžníci. Obsahom zmluvy bol záväzok veriteľa poskytnúť žalovaným 1/, 2/ úver vo výške 190.000,- Sk a záväzok žalovaných 1/, 2/ splatiť úver pravidelnými mesačnými splátkami po 2.723,- Sk, vždy k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 20.05.2006 a s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.03.2016. Účastníci zmluvy si dohodli úrokovú sadzbu 10,10% ročne. Ročná

percentuálna miera nákladov predstavovala 5,37%. Z prehľadu transakcií vyplýva, že žalovaní 1/, 2/ úver vyčerpali dňa 05.05.2006 v celkovej výške 190.000,- Sk, ktoré čerpanie peňažných prostriedkov je v platobnej histórii označené ako „Bezhot. čerpanie úveru“. Z poskytnutého úveru uhradili celkovo sumu 1.933,28 eur (úhrady sú v platobnej histórii označené ako „Bezhot. splátka úveru obyv.“ a „Bezh. splátka úveru“), z ktorej právny predchodca žalobcu na istinu započítal sumu 1.769,30 eur, na poplatky sumu 126,14 eur a na úroky z omeškania sumu 37,84 eur. Podľa špecifikácie predloženej žalobcom (č. I. 55 spisu) istina predstavuje súčet položiek „Bezhot. čerpanie úveru“ + „Zaučtovanie poplatku s kapitalizáciou“ + „Zaučtovanie riadnych úrokov s kapitalizáciou“ mínus úhrady žalovaných 1/, 2/ započítané na istinu (6.306,84 eur + 231,35 eur + 4.243,44 eur mínus 1.769,30 eur = 9.012,34 eur). Žalobca predmetom konania urobil nárok o zaplatenie splátok úveru, splatných od 20.07.2010 do 20.03.2016 v počte 69, v celkovej výške 6.236,91 eur. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0915/2011/CE zo dňa 28.06.2011 vyplýva, že jej zmluvnými stranami sú L. L., a.s., ul. M.. 48, F., IČO: 00 151 653, ako postupca a spoločnosť žalobcu, ako postupník. Podľa čl. I. Zmluvy, jej predmetom je pohľadávka špecifikovaná v Prílohe č. 1. V prílohe č. 1 k Zmluve je uvedený zostatok pohľadávky: 9.610,68 eur, istina celkom: 9.012,34 eur, ostatné príslušenstvo: 598,34 eur, počet dní omeškania: 1.255, výška omeškanej splátky: 3.706,59 eur. V podaní, označenom ako oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 Občianskeho zákonníka zo dňa 18.07.2011, postupca žalovaným 1/, 2/ oznámil, že pohľadávku: 41700 - spotrebný úver, číslo úveru: XXXXXXXXXX, názov a dátum uzavretia zmluvy: Jozef Foltán Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011 vo výške 9.530,68 eur s príslušenstvom, postúpil spoločnosti žalobcu (č. I. 8, 9). V podaní zo dňa 18.07.2011, označenom ako Výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, žalobca prostredníctvom právneho zástupcu žalovaným 1/, 2/ oznámil: „Podľa podmienok dohodnutých v Zmluve o úvere mal byť poskytnutý úver splácaný formou splátok riadne a včas. Vzhľadom na to, že táto zmluvná povinnosť bola porušená, Vám ako Váš nový veriteľ oznamujeme vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 18.07.2011“. Vyzval ich k úhrade dlžnej sumy 9.806,36 eur (istina 9.012,34 eur, úroky z omeškania 598,34 eur, úroky 45,68 eur, náklady EOS 150,- eur), a to v lehote najneskôr do 01.08.2011 (č. I. 10, 199). Uvedené oznámenie, za účelom jeho doručenia adresátom bolo na pošte podané dňa 19.07.2011, resp. 20.07.2011 (č. I. 65, 66). Dňa 15.10.2014 (č. I. 44) a dňa 23.07.2015 (č. I. 135) Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava súdu písomne oznámila, že z jej strany k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, vzniknutého zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0372650944 zo dňa 05.05.2006, nedošlo. Údaje v Prílohe č. 1 Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0915/2011/CE zo dňa 28.06.2011 predstavujú nasledovné: a/ istina do splatnosti - splatnosť jednotlivých splátok ešte nenastala, a teda nie sú dlžníkmi zaplatené, b/ istina po splatnosti - nesplatená časť výšky poskytnutého úveru, ktorá už mala byť dlžníkmi splatená, c/ počet dní omeškania 1255 - zodpovedá omeškaniu v trvaní odo dňa splatnosti najstaršej omeškanej splátky vzniknutej z predmetnej zmluvy o úvere do dňa postúpenia pohľadávky. Uviedla, že súvisiacu dokumentáciu o záväzkovom vzťahu odovzdala žalobcovi a nedisponuje žiadnymi výzvami, ktoré by prípadne zasielala žalovaným 1/, 2/. Z výsluchu žalovaných 1/, 2/ vyplýva, že si nepamätajú, aké informácie im banka pred uzavretím Zmluvy o splátkovom úvere poskytla, a ani či im ako veriteľ zasielala výzvu, aby dlh splnili. Pridržiavali sa vyjadrenia vedľajšieho účastníka na ich strane. Dňa 28.06.2011 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s., ul. Tomášikova č. 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, ako postupcom a žalobcom, ako postupníkom bola uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávok č. 0915/2011/CE. Slovenská sporiteľňa, a.s. má pritom štatút banky a pri uzavretí uvedenej zmluvy bola povinná dodržiavať zákon o bankách. Z Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok č. 0915/2011/CE vyplýva, že zostatok pohľadávky právneho predchodcu žalobcu ku dňu postúpenia je 9.610,68 eur s tým, že výška omeškanej splátky je 3.706,59 eur. Postupca žalobcovi ako postupníkovi oznámil, že žalovaní 1/, 2/ sú v omeškaní po dobu 1.255 dní. Ako istina - celkom je uvedená suma 9.012,34 eur. Dňa 18.07.2011 pôvodný veriteľ žalovaným 1/, 2/ písomne oznámil, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0915/2011/CE, pohľadávku vo výške 9.530,68 eur postúpil žalobcovi. Z písomného vyjadrenia Slovenskej sporiteľne, a.s. vyplýva, že pred uzavretím uvedenej zmluvy nevyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru vzniknutého zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0372650944 zo dňa 05.05.2006.

4. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z. z. účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, § 52, ods. 1, § 524, § 39, § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 1, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, s odkazom na ktoré v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah vzhľadom na charakter strán sporu, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa. Prioritne sa zaoberal otázkou, či je žalobca v spore nositeľom aktívnej vecnej legitímácie. Z ustanovenia § 92

ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu (porovnaj aj dôvodovú správu). Pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila zmluvou zo dňa 28.06.2011 žalobcovi pohľadávku z úveru v celom rozsahu, postupovala v rozpore s uvedeným ustanovením. Totiž, ak ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti, neuplynula doba konečnej splatnosti úveru), nebola oprávnená, ako postupca postúpiť v celosti svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho inému subjektu (žalobcovi). Slovenská sporiteľňa, a.s., ako banka mohla postúpiť iba svoju splatnú pohľadávku (časť záväzku po jeho splatnosti) a za súčasného splnenia písomnej výzvy, a po uplynutí zákonom stanovenej doby omeškania. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. teda môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už: 1/ splatnými („dospelé“ splátky), 2/ a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia však byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky (porovnaj aj rozhodnutie Krajského súdu Prešov č. k. 6Co 119/2013, 4Co 145/2014, Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 203/2015, 6Co 58/2016, Krajského súdu Trenčín č. k. 5Co 273/2014). Z prvej vety § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. jednoznačne vyplýva, že banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu tomuto (treba rozumieť záväzku v omeškaní) peňažnému záväzku. Žalobca žalobným návrhom predmetom konania urobil nárok o zaplatenie sumy 6.236,91 eur s tým, že ide o splátky splatné od 20.07.2010 do 20.03.2016, v počte 69, pričom splátky pôvodne splatné od 20.08.2011 do 20.03.2016 sa stali splatnými dňa 06.08.2011, kedy vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru (žalobca mimoriadnu splatnosť úveru však vyhlásil ku dňu 18.07.2011). Ku dňu uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0915/2011/CE zo dňa 28.6.2011 bola splatnou časť pohľadávky právneho predchodcu navrhovateľa, a to „dospelé“ splátky vo výške 3.706,59 eur. Z platobnej histórie vyplýva, že žalovaní 1/, 2/, ako dlžníci poslednú splátku zaplatili dňa 15.02.2008 (vo výške 4.998,- Sk). So zaplatením sumy 3.706,59 eur, pred postúpením pohľadávky boli preto v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava na výzvu súdu, aby sa vyjadrila, či pred uzavretím Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0915/2011/CE písomnou formou vyzvala žalovaných 1/, 2/ k úhrade časti svojho peňažného záväzku, a ak áno, aby o tom predložila listinný dôkaz, reagovala odpoveďou, že súvisiacu spisovú dokumentáciu odovzdala žalobcovi. Žalobca, okrem listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu, ďalšie k dispozícii nemal. Medzi ním predloženými dokladmi sa však výzva banky (o zaplatenie 3.706,59 eur), ktorá by bola adresovaná žalovaným 1/, 2/ a ktorá by zodpovedala výzve, akú vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z., nenachádza. Ako to už bolo uvedené, žalobca predmetom konania urobil nárok o zaplatenie 6.236,91 eur (s tým, že ide o splátky splatné od 20.07.2010 do 20.03.2016). V tejto sume sú teda zahrnuté aj „dospelé“ splátky za obdobie od 20.07.2010 do 28.06.2011 (dátum uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávok), a ktoré sú súčasťou sumy 3.706,59 eur. Počet mesiacov za obdobie od 20.07.2010 do 28.06.2011 je 12, čo pri výške mesačnej splátky 2.723,- Sk je 32.676,- Sk, t. j. 1.084,64 eur. V prípade sumy 1.084,64 eur (ktorá je časťou zo žalovanej sumy 6.236,91 eur) Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava ako postupca síce žalobcovi postúpila splatnú pohľadávku, u ktorej však nebola dodržaná písomná forma výzvy klientom (žalovaným 1/, 2/), resp. žalobca ju nepreukázal. Preto, pokiaľ ide o postúpenie pohľadávky vo výške 1.084,64 eur, Zmluva o postúpení pohľadávky je v tejto časti pre rozpor so zákonom o bankách (§ 92 ods. 8) podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatná. Ako to už bolo uvedené, žalobca predmetom konania urobil aj nárok o zaplatenie sumy 5.152,27 eur (6.236,91 eur mínus 1.084,64 eur) s tým, že ide o splátky splatné od 28.6.2011 do 20.03.2016, ktorá suma ku dňu postúpenia pohľadávky (28.06.2011) bola ale bankou nezosplatnenou časťou úveru, so zaplatením ktorej žalovaní 1/, 2/, preto ani neboli v omeškaní. Banka v tejto časti (u sumy 5.152,27 eur, t. j. u 56 splátok) previedla na žalobcu viac práv, než mala (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 203/2015). Zmluva o postúpení pohľadávok č. 0915/2011/CE je preto aj v druhej časti, a teda v celosti neplatným právnym úkonom. Faktom je, že ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. má aj textovú časť: to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Súčet omeškaní klienta presahujúci jeden rok, je však potrebné dať do súvislosti so situáciou, akú predpokladá § 92 ods. 8 veta druhá pred bodkočiarkou. Ak by sa veta za bodkočiarkou druhej vety vzťahovala aj na situáciu predpokladanú vetou prvou, tak by bola uvedená za ňou, resp. ako jej súvetie. Súd pri rozhodovaní vo veci zohľadnil ustanovenie špeciálnej právnej úpravy a dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne legitimovaným subjektom v konaní. Súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín v obdobnej veci č. k. 4Co 854/2015 zo dňa 12.05.2016. Súd poukazuje na to, že žalobca nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, a preto ich nemôže vo vlastnej réžii spravovať. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je pritom úkonom, ktorý nemožno podriaďiť pod

pojmem spravovanie úveru. Žalobca nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 203/2015). Navyše, súd poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré modifikuje ustanovenie § 565 vo vzťahu ku spotrebiteľským zmluvám. Ak sa v spotrebiteľskej zmluve dohodla strata výhody splátok (čl. 7 bod 7.6.1. Všeobecných obchodných podmienok), má veriteľ právo od dlžníka žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Ak chce toto právo uplatniť, môže tak urobiť, len ak od splatnosti nezaplatenej splátky uplynula najmenej 3 mesačná lehota. Až po jej uplynutí nastane strata výhody splátok upravená v § 565 (ak je súčasne splnená podmienka o upozornení dlžníka, že veriteľ požaduje zaplatenie celej pohľadávky). Uplynutie 3 mesačnej lehoty od splatnosti nezaplatenej splátky, nepostačuje na splatnosť celého peňažného dlhu. Zákon navyše vyžaduje, aby veriteľ upozornil dlžníka, že si uplatňuje právo na zaplatenie celého dlhu (strata výhody splátok). Veriteľ musí teda vopred notifikovať uplatnenie svojho práva aspoň v 15 dňovej lehote, nemožno jediným oznámením upozorniť dlžníka, že je v omeškaní, a zároveň tým istým oznámením vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Po jej uplynutí sa právo na zaplatenie celej zvyšnej pohľadávky stáva účinným. Obsahom upozornenia je, že veriteľ si uplatní právo na zaplatenie celej pohľadávky. Vo Výzve k úhrade a oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 18.07.2011 žalobca žalovaným 1/, 2/ oznámil, že uvedeným dňom, t. j. ku 18.07.2011 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, že dlžná suma predstavuje 9.806,36 eur a vyzval ich, aby ju zaplatili najneskôr do 01.08.2011, a ak ju neuhradia, uplatní si svoj nárok na súde. Žalobca nebol, ako to už bolo uvedené, oprávnený úver zosplatiť a navyše ho zosplatiť v rozpore s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keď vopred nenotifikoval uplatnenie svojho práva. Súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu, preto už dôvodnosť uplatnenej námietky premlčania neposudzoval. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaným 1/, 2/ v konaní trovy nevznikli, preto im súd ich náhradu nepriznal. Žalovaní 1/, 2/ a vedľajší účastník na ich strane v konaní vystupujú samostatne. Ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p. umožňuje, aby ako vedľajší účastník sa popri žalobcovi alebo žalovanému zúčastnila občianskeho súdneho konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Sú to aj prípady sporov o ochrane spotrebiteľa. Trovami konania v zmysle § 137 O.s.p. je aj odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát. Povinnosť hradiť trovy konania nezahŕňa všetky trovy konania, ale iba tie, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, teda súd nemôže uložiť účastníkovi konania povinnosť nahradiť také trovy, ktoré druhý účastník (vedľajší účastník) vynaložil zbytočne. Vychádzajúc z výkladu Ústavy Slovenskej republiky a zákona o ochrane spotrebiteľa o tom, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom je aj účasť vedľajšieho účastníka je opodstatnený záver, že združenie spotrebiteľov, keď uplatní právo na súdnu ochranu, má právo aj na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnou pomocou poskytovanou advokátom. Z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník vstúpil do konania dňa 05.11.2014 (došlo dňa 10.11.2014). V podaní uviedol, že všeobecná plná moc jeho právneho zástupcu je evidovaná pod Spr 1120/2014 a požiadal o doručenie žalobného návrhu s prílohami, ktorý mu aj bol doručený dňa 05.02.2015. Dňa 06.02.2015 predložil písomné vyjadrenie k návrhu, v ktorom poukázal na ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. a v tejto súvislosti na nedostatok aktívnej legitímácie na strane žalobcu. K naplneniu materiálnej stránky úkonu „prevzatie a príprava zastúpenia“ došlo po tom, čo bol právnenému zástupcovi vedľajšieho účastníka doručený žalobný návrh s prílohami, s ktorými sa oboznámil. Potom predložil písomné vyjadrenie k nemu. Dňa 22.06.2015 predložil podanie k vyjadreniu žalobcu zo dňa 07.05.2015, a dňa 14.09.2015 k vyjadreniu žalobcu zo dňa 27.06.2015 a k dôkazom. Dňa 15.06.2016 (na základe výzvy súdu) predložil stanovisko k meritu veci. Dňa 20.10.2015 a dňa 30.06.2016 sa zúčastnil pojednávania. K vykonaniu úkonu prevzatie a príprava zastúpenia došlo a vedľajšiemu účastníkovi patrí náhrada trov právneho zastúpenia 210,81 eur plus 8,39 eur režijný paušál. Taktiež nemožno len pre podobnosť s inými podaniami vedľajšieho účastníka v iných konaniach nepriznať mu náhradu trov právneho zastúpenia za podanie na súd - vyjadrenie vo veci samej zo dňa 06.02.2015 vo výške 210,81 eur a 8,39 eur režijný paušál. Žalobca uzatváral typovo rovnaké zmluvy, ktoré následne žaloval žalobami „formulárového typu“, v ktorých sa jeho právna argumentácia v zásade nemenila, čo je súdu známe z jeho úradnej činnosti. Je preto logické prijať záver o tom, že v prípade takýchto súdnych konaní budú aj vyjadrenia a právna argumentácia vedľajšieho účastníka typovo podobná. Vedľajší účastník na strane žalovaného tiež mal právo sa vyjadriť k prezentovanému právnenému názoru žalobcu (vo vyjadrení zo dňa 07.05.2015) a ktoré predložil dňa 22.06.2015, za čo mu patrí náhrada trov právneho zastúpenia 210,81 eur plus režijný paušál 8,39 eur. Ďalej mu patrí náhrada trov právneho zastúpenia 210,81 eur plus režijný paušál 8,58 eur za podanie zo dňa 15.06.2016, ktoré predložil na základe výzvy súdu s obsahom, aby sa vyjadril k predchádzajúcemu podaniu žalobcu. Účelne vynaložené sú aj trovy za zastupovanie na pojednávaní dňa 20.10.2015, za ktorý úkon právnej služby patrí vedľajšiemu účastníkovi odmena 210,81 eur plus 8,39 eur režijný paušál a za zastupovanie

na pojednávaní dňa 30.06.2016, za ktorý úkon právnej služby patrí vedľajšiemu účastníkovi odmena 210,81 eur plus 8,58 eur režijný paušál. Celkovo trovy právneho zastúpenia, ktorých náhradu súd vedľajšiemu účastníkovi priznal predstavujú sumu 1.315,58 eur. Súd mu však nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia za vyjadrenie zo dňa 14.09.2015 k vyjadreniu žalobcu zo dňa 27.06.2015, pretože obsahuje stanovisko, ktoré z hľadiska obsahu je totožné s jeho vyjadrením zo dňa 06.02.2015 a zo dňa 22.06.2015. Náhrada za stratu času za zastupovanie na pojednávaní dňa 20.10.2015 predstavuje sumu 139,80 eur (10 začatých polhodín krát 13,98 eur - 1/60 výpočtového základu), za zastupovanie na pojednávaní dňa 30.06.2016 143,- eur (10 začatých polhodín krát 14,30 eur - 1/60 výpočtového základu). Celkovo náhrada za stratu času predstavuje 282,80 eur. Cestovné náhrady za zastupovanie na pojednávaní dňa 20.10.2015 predstavujú 93,51 eur (Bratislava - Prievidza - Bratislava, motorové vozidlo značky Škoda Fabia, spotreba 6 lit/100km, cena pohonnej hmoty 1,208 eur/l, počet km 366, náhrada za spotrebované pohonné hmoty: 26,53 eur, amortizácia vozidla podľa počtu km: 66,98 eur). Cestovné náhrady za zastupovanie na pojednávaní dňa 30.06.2016 predstavujú 89,28 eur (Bratislava - Prievidza - Bratislava, motorové vozidlo zn. Renault Megane, spotreba 4,4 lit/100km, cena pohonnej hmoty 1,081 eur/l, počet km 366, náhrada za spotrebované pohonné hmoty: 22,30 eur, amortizácia vozidla podľa počtu km: 66,98 eur). Pokiaľ ide o hospodárnosť vedenia konania, s poukazom na vznik nákladov spojených s cestovným a stratou času, dospel súd k záveru, že nie je možné hovoriť o neúčelne vynaložených trovách právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník sa vo veci dal zastúpiť advokátom so sídlom v Bratislave. Zo žiadneho ustanovenia právnych predpisov upravujúcich právo na náhradu trov konania nevyplýva, že účastník (vedľajší účastník) konania je povinný sa nechať zastupovať advokátom, ktorý pôsobí, resp. sídli v obvode súdu, na ktorom má účastníka, vedľajšieho účastníka zastupovať. V mnohých prípadoch to ani nie je možné, a to najmä z hľadiska pracovnej vyťaženia, resp. špecializácie. Taktiež je to aj v prípade žalobcu, ktorý sa necháva zastupovať advokátmi bez ohľadu na sídlo súdu, na ktorom majú právni zástupcovia žalobcu zastupovať. V tejto súvislosti súd poukazuje i na uznesenie Krajského súdu Prešov č. k. 3Co 131/2011 zo dňa 13.1.2012, rozsudok Najvyššieho súdu SR číslo 5Cdo 71/2010, s. 607 Občanský soudní řád I., Veľké Komentáře Drápal/Bureš a kol.. Vedľajší účastník, ako občianske združenie má právo v súdnom konaní vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“. Celkovo trovy konania, ktoré súd vedľajšiemu účastníkovi priznal predstavujú sumu 1.781,17 eur (1.315,58 eur plus 282,80 eur plus 93,51 eur plus 89,28 eur).

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že žalobe bude v celom rozsahu vyhovie, prípadne, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bude zrušené a vec bude vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že uplatňoval aj náhradu trov konania vzniknutých pred súdom prvej inštancie, ako aj trov vzniknutých v odvolacom konaní. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery) namietal, že súd nesprávne právne posúdil ne(platnosť) postúpenia pohľadávky s následným záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na jeho strane. Dôvodil, že súd nesprávne právne posúdil, že pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku predstavuje len splatné splátky úveru a len tieto tvoria pohľadávku zodpovedajúcu nesplácanému dlhu žalovaných zo zmluvy o úvere a teda, že len túto je možné postúpiť. Žalobca považuje za nesporné, že peňažný záväzok žalovaných vznikol už splnením záväzku postupcu, teda už poskytnutím dohodnutej sumy peňažných prostriedkov v prospech žalovaných. Dohoda zmluvných strán o vrátení poskytnutých peňažných prostriedkov s úrokmi v pravidelných mesačných splátkach, nemá žiaden vplyv na výšku, alebo existenciu záväzku dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho záväzku a je závislé výlučne od vôle veriteľa. Namietal záver, ak súd pod pojmom pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku rozumie v prípade vracania poskytnutých peňažných prostriedkov zo zmluvy o úvere v splátkach len tie mesačné splátky úveru, ktoré sa už stali splatnými. Podľa jeho názoru predstavuje zostatok dlhu žalovaných dlh, ktorý vznikol poskytnutím peňažných prostriedkov v prospech žalovaných, t. j. takúto pohľadávku tvoria nielen nezaplatené a splatné splátky úveru, ale aj nezaplatené a doposiaľ nesplatené splátky úveru. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Zo znenia ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené a potom by druhá veta ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB bola v praxi neaplikovateľná a nadbytočná, nakoľko v prípade, ak by dlžník pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva, banka by už nemala čo postupovať. V súvislosti s vyššie uvedeným poukázal na

rozhodnutia iných odvolacích súdov. Zmluvné strany si dohodli plnenie v splátkach, žalovaní sa dostali do omeškania, termíny neplnili, právny predchodca žalobcu síce nevyužil právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, urobil to však žalobca listom zo dňa 18.07.2011 („Výzva k úhrade a oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru“), čím došlo k zosplateniu dňa 06.08.2011, pri dodržaní lehoty podľa § 53 ods.9 OZ a žalobca sa stal veriteľom pohľadávky (§ 524, § 488 OZ). Postúpením nedošlo k zhoršeniu postavenia žalovaných, došlo len k zmene veriteľa. Banka môže peňažný záväzok postúpiť ako celok, zosplatenie úveru postupom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Ust. § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka. Jeho účelom je úprava výnimiek z bankového tajomstva, nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občiansko-právnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 ZoB nezakladá občiansko-právnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú NBS podľa § 50 ods. 1 ZoB. Splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. S nedoručením výzvy dlžníkovi na plnenie, nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcia vyplývajúca zo ZoB a teda absenciu jej doručenia nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Žalovaní boli ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1.255 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol 1 rok. Zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania. V súvislosti s platným postúpením pohľadávky tiež poukázal na bod 19.16 VOP podľa ktorého klient výslovne súhlasil s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, nakoľko ust. § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ust. ZoB, pričom ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov. Z uvedených dôvodov splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní nebolo potrebné preukazovať, keďže zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili odchyľne. V nadväznosti na uvedené poukázal na rozhodnutie KS Prešov 11Co/11/2015. Aktívnu legitimáciu v konaní preukázal oznámením o postúpení pohľadávky a zmluvou o postúpení pohľadávky. Namietal tiež rozhodnutie v časti, ktorým bol zaviazaný občianskemu združeniu ako vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaných nahradiť trovy konania. Vstup združenia do konania nebol dôvodný, mal za cieľ len získať finančné prostriedky, vzniknuté trovy sú neúčelné. Dochádza k zneužívaniu inštitútu spotrebiteľa. Bol dôvod na aplikáciu ust. § 150 ods. 1 OSP (§ 257 CSP). Podania vedľajšieho účastníka sú abstraktné, všeobecné, bez znalosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 24.03.2015 sp. zn. 7 MCdo 15/2014 <<http://merit.slv.cz/7MCdo15/2014>> a uznesenie zo dňa 19.03.2014 sp. zn. 6 MCdo 5/2013 <<http://merit.slv.cz/6MCdo5/2013>>. Združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť samé z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávanom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Úmyslom zákonodarcu pri umožnení vstupu právnickej osoby ako vedľajšieho účastníka do konania, bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Nepriznaním náhrady trov konania nedochádza k porušeniu základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR. Na uvedenú situáciu reagoval aj zákonodarca v ust. § 255 ods. 1 CSP. Vedľajší účastník nie je stranou sporu. Vstup združenia do konania pre absenciu súhlasu žalovaných, je neprípustný.

6. Žalovaní 1/, 2/ nevyužili svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

7. Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov (do 30.06.2016 v postavení vedľajšieho účastníka na strane žalovaných 1/, 2/) v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhovala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Stotožnila sa s jeho závermi, žalobca v konaní nepreukázal, že je nositeľom aktívnej vecnej legitimácie. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil nedodržanie podmienok postúpenia pohľadávky, keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienok postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 ZoB, čím pohľadávka banky nebola postúpiteľná. Žalobca nepreukázal, že pohľadávka voči žalovaným 1/, 2/ v čase jej postúpenia bola spôsobilá na postúpenie v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia. Keďže žalobca v konaní uplatňuje pohľadávku, ktorá na neho

nebola platne postúpená, nepredložil dôkaz o splnení povinností vyplývajúcich z ust. § 92 ods. 8 ZoB., a to písomnú formu výzvy postupcu adresovanú klientovi, že je v omeškaní a následné dodržanie 90-dňovej lehoty pred postúpením pohľadávky tretej osobe pre rozpor s ust. § 39 Občianskeho zákonníka, je zmluva o postúpení pohľadávky neplatná. Túto povinnosť nemožno nahradiť vyhlásením postupcu v zmluve o postúpení pohľadávok. Zaslanie ani doručenie výzvy žalovaným, nebolo preukázané. Správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou, táto kedykoľvek počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie sa prieči účelu a zmyslu zákona o bankách. Banka nemôže postúpiť pohľadávku, ktorá nie je splatná. Nedodržanie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB vyplýva aj z toho, že bola postúpená aj nezosplatnená časť úveru. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Obo/210/01, jeho závery nemožno aplikovať na daný spor, pretože postupcom bola banka. Poukázal na rozhodnutia iných odvolacích súdov, ktoré sú súladné s jeho názormi. Možnosť banky, po jednoročnom omeškaní klienta bez ohľadu na objem úhrad, postúpiť svoju pohľadávku nezavahuje povinnosť banku doručiť klientovi výzvu. Právny predchodca žalobcu (banka) nevyhlásil pred postúpením pohľadávky mimoriadnu splatnosť úveru, čo je v rozpore s ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Za vecne správne považoval aj rozhodnutie týkajúce sa náhrady trov konania. Poukázal na ust. § 470 ods. 1, 2 CSP v súvislosti s čím poukázal na rozhodovaciu prax odvolacích súdov. V prejednávanom spore v čase rozhodovania súdu bol účinný O.s.p., ktorý upravoval inštitút vedľajšieho účastníka, právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného zákona a to v ust. § 93 ods. 2, ktorý vedľajší účastník mal v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, teda v prípade úspechu účastníka, na strane ktorého vystupoval, mal aj nárok na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli do 30.03.2016. Odvolanie považoval za nedôvodné a žiadal, aby bol žalobca zaviazaný nahradiť mu trovy odvolacieho konania.

8. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) v znení neskorších predpisov.

9. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

10. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

12. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

13. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

14. Vychádzajúc z obsahu odvolania žalobca namietal nesprávne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie v otázke posudzovania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, čím uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h) CSP).

15. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

16. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

17. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v dôsledku nespĺnenia zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky voči žalovaným 1/ a 2/ na žalobcu (§ 92 ods. 8 zákona o bankách) s následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky na žalobcu (§ 39 OZ), v dôsledku čoho žalobu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania i keď by im prináležala pre úspech v spore nepriznal (§ 142 ods. 1 OSP), keďže im trovy nevznikli a súčasne zaviazal žalobcu k náhrade trov konania na strane žalovaných vystupujúcemu občianskemu združeniu, ako vedľajšiemu účastníkovi. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež podrobne, precízne, presvedčivo a vyčerpávajúco odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie a s prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu, uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti:

19. Súd prvej inštancie žalobu na zaplatenie žalovanej sumy zamietol z dôvodu, že dospel k záveru o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v dôsledku nespĺnenia zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky voči žalovaným 1/ a 2/ na žalobcu (§ 92 ods. 8 zákona o bankách).

20. Aktívnu legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu žalobcu ním uplatnené právo resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existenciou tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009).

21. Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že na základe zmluvy uzavretej v písomnej forme medzi doterajším veriteľom (postupcom, cedentom) a treťou osobou (postupníkom, cesionárom) postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku proti dlžníkovi (cesus) novému veriteľovi, a to buď za odplatu, alebo bezodplatne. Postupník sa stane novým veriteľom, nadobúda pohľadávku (s príslušenstvom a právami s ňou spojenými). Postupca stráca postúpenú pohľadávku s celým príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Nie je ďalej oprávnený pohľadávku vymáhať a prijímať od dlžníka plnenie.

22. Ustanovenie § 525 Občianskeho zákonníka určuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť. Okrem toho môže byť postúpenie určitých pohľadávok zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovolené, ale len za určených podmienok.

23. Takýmto prípadom je ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase cesie (postúpenia) pohľadávky.

24. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., môže byť banková pohľadávka postúpená (alebo jej časť), ak je (1.) splatná, a to až po predchádzajúcej (2.) písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené (3.) omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

25. Uvedené skutočnosti sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013). Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky.

26. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525, alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť.

27. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnej cesii, postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka neprechádza pre neplatnosť zmluvy.

28. Je bez významu odvolacia námietka žalobcu, že podmienky platnosti postúpenia pohľadávky sú uvedené v zákonom predpise, ktorý je predpisom verejného práva. Zmluva o postúpení je súkromnoprávnou zmluvou, ktorú upravuje Občiansky zákonník. Táto charakteristika zmluvy nevylučuje možnosť upraviť osobitné podmienky jej platnosti pre špecifický okruh pohľadávok (bankové pohľadávky) v osobitnom zákone v zásade verejnoprávnej povahy (zákon o bankách). Pre aplikáciu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je rozhodujúce zistenie, že právny úkon je v rozpore so zákonom. Ust. § 39 Občianskeho zákonníka nerozlišuje, o akú triedu právnej normy ide (normu verejného, alebo súkromného práva).

29. Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (pôvodne § 92 ods. 7) vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. V doslovnom znení dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu sa uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ V posudzovanej veci vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, konečná splatnosť poskytnutého úveru s právnym predchodcom žalobcu (SLSP a.s.) bola dohodnutá do 20.03.2016. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011 mala SLSP a.s. ako postupca žalobcovi ako postupníkovi postúpiť predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu, to znamená aj v časti do uvedeného momentu nesplátných splátok. Ku dňu postúpenia pohľadávky však preukázateľne nebol splatný celý úver (v prílohe zmluvy o postúpení sa uvádza ako dátum splatnosti úveru deň 20.03.2016), keďže nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti pôvodným veriteľom - postupcom (SLSP, a.s., ktorá to na výzvu súdu tiež potvrdila) a preto tento nebol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 28.06.2011, je preto pre rozpor so zákonom (nielen kódexového typu) neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Postupca teda neukončil ku dňu postúpenia záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovanými na strane druhej, nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, zmluva nebola vypovedaná a taktiež nedošlo k odstúpeniu od zmluvy. Správny je preto záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu. Žalobca ako postupník vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru až dňom 18.07.2011, teda až po tom, keď bola postúpená pohľadávka právnym predchodcom žalobcu, ktorá skutočnosť je však bez dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

30. Žalobca argumentuje, že nebola povinnosť na strane žalobcu či jeho predchodcu pristúpiť k zosplátneniu, čo odvolací súd nespochybnuje, avšak pripúšťa platné postúpenie nezaplatených splátok až po ich splatnosti.

31. Písomná výzva banky klientovi (dlžníkovi alebo ručiteľovi; klientom v zmysle § 5 písm. h/ zákona o bankách je osoba, s ktorou má banka alebo pobočka zahraničnej banky v rámci výkonu bankových činností uzavretý obchod, ktorým je vznik, zmena alebo zánik záväzkových vzťahov medzi bankou a klientom), je predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky, alebo jej časti na inú osobu. Písomné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, na ktoré poukazuje v odvolaní, nie je výzvou (ani vo vzťahu k splátkam, ktoré neboli platne zosplatené), ako má na mysli citované ustanovenie, a ani ju nenahrádza. Žalobca nepredložil dôkaz ani o tom, že postupca pred postúpením vyzval žalovaných (zaslal a doručil im tiež výzvu) na zaplatenie splátok, ktoré boli k momentu postúpenia splatnými. V prípade sumy 1.084,64 eur (ktorá je časťou zo žalovanej sumy 6.236,91 eur) teda Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava ako postupca síce žalobcovi postúpila splatnú pohľadávku, u ktorej však nebola dodržaná písomná forma výzvy klientom (žalovaným 1/, 2/), resp. žalobca ju nepreukázal. Preto, pokiaľ ide o postúpenie pohľadávky vo výške 1.084,64 eur, Zmluva o postúpení pohľadávky je aj v tejto časti pre rozpor so zákonom o bankách (§ 92 ods. 8) podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Možno preto uzavrieť, že žalobca nepreukázal v tomto smere základnú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 zákona č 483/2001 Z. z..

32. Odvolací súd dospel teda zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie pohľadávky, zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná a postupca (banka) zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na žalobcu pre neplatnosť zmluvy (§ 39 OZ) neprešla. Jeho žaloba na plnenie bola už z uvedeného dôvodu správne zamietnutá, preto posudzovanie zostávajúcich námietok odvolania je nadbytočné.

33. Vecne správne za týchto okolností je tiež rozhodnutie o náhrade trov konania medzi stranami sporu.

34. Žalobca v odvolaní namietal nesprávny právny záver súdu prvej inštancie v otázke posudzovania jeho povinnosti nahradiť pôvodnému vedľajšiemu účastníkovi trovy konania, ktoré považoval za neúčelné, domáhal sa aplikácie ust. § 150 ods. 1 OSP (§ 257 CSP).

35. V preskúmvanej veci niet sporu o tom, že žalobcom uplatnený nárok voči žalovaným má pôvod v spotrebiteľskej zmluve. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu malo teda občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov podľa predchádzajúcej právnej úpravy, účinnnej do 30.06.2016 (Občiansky súdny poriadok ďalej len „OSP“), oprávnenie vystupovať v predmetnom konaní ako vedľajší účastník na strane žalovaných, teda spotrebiteľa. Vedľajší účastník mal s poukazom na predchádzajúcu právnu úpravu (§ 94 ods. 4 prvá veta OSP) rovnaké procesné práva a povinnosti ako účastník, pričom mu nebolo možno ukladať žiadne hmotnoprávne povinnosti, ani priznať práva vyplývajúce z hmotného práva. Právo na náhradu trov konania a povinnosť hradiť trovy konania, sú však procesnými právami a povinnosťami, pričom tak, ako by mal žalobca v prípade úspechu právo na náhradu trov konania, je potrebné ho v prípade procesného úspechu strany sporu (žalovaných), na podporu ktorej vystupoval vedľajší účastník, zaviazat' povinnosťou nahradiť tomuto trovy konania. V opačnom prípade by došlo k obchádzaniu zmyslu a účelu inštitútu náhrady trov konania v sporovom konaní. So zavedením inštitútu vedľajšieho účastníka, vystupujúceho na podporu účastníka - spotrebiteľa do predchádzajúceho procesného kódexu (§ 93 ods. 2 OSP), nedošlo k žiadnej takej zmene ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich náhradu trov konania (§ 142 až § 150 OSP - teraz § 255 a nasl. CSP), ktorá by na tento v tom čase nový inštitút špecifickým spôsobom reagovala.

36. V sporovom konaní sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu (§ 255 ods. 1 CSP - predtým § 142 ods. 1 OSP), t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov konania proti neúspešnej strane. Neúspešná strana má teda povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vznikli úspešnej strane. Vychádzajúc zo zásady úspechu v spore, resp. neúspechu, keďže žalobca nebol v spore úspešným, vznikla na jeho strane povinnosť nahradiť žalovaným a na ich strane vystupujúcemu pôvodnému vedľajšiemu účastníkovi trovy konania, keďže išlo o procesne úspešnú stranu. Z uvedeného dôvodu preto správne súd prvej inštancie za aplikácie tejto zásady, o trovách konania rozhodoval.

37. Vychádzajúc z Článku 37 odseku 2 ústavného zákona 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, teda aj vedľajší účastník vzhľadom na jeho identické procesné práva a povinnosti ako strany sporu), má zaručené

právnym poriadkom možnosť právnej pomoci a pokiaľ využil svoje právo na právne zastúpenie v tomto konaní, bolo potrebné posúdiť účelnosť poskytnutej právnej služby advokátom a výšku odmeny so splnením ktorého kritéria sa súd prvej inštancie podrobne a v celom rozsahu správne vysporiadal a v tejto časti odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku a navyiac uvádza:

38. Účelnosť trov je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné posudzovať predovšetkým vo väzbe na výsledok sporového konania, v ktorom žalovaní 1/ a 2/ aj v nadväznosti na intervenciu vedľajšieho účastníka (jeho aktívne bránenie práv žalovaných, či už prostredníctvom jeho právneho zástupcu na pojednávaní, či kvalifikovaných písomných vyjadrení k žalobe a stanoviskám žalobcu obsahujúcich konkrétne skutkové a právne námietky spochybňujúce nárok), dosiahol zamietnutie žaloby v plnom rozsahu. Tak predchádzajúci, ani súčasný procesný kódex vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby strana sporu odborne spôsobilá hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom, sa nemohla dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu jej nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastúpením. To sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť podľa pôvodnej právnej úpravy do konania vstúpeného spotrebiteľského združenia, ktorému predchádzajúca právna úprava priznávala postavenie vedľajšieho účastníka, z čoho mu vyplývali v zmysle ust. § 93 ods. 4 O.s.p. rovnaké práva a povinnosti ako účastníkovi (strane sporu).

39. Z obsahu spisu vyplýva, že po podaní žaloby (18.07.2014) oznámilo vstup do konania občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov v postavení vedľajšieho účastníka na strane žalovaných (05.11.2014), ktorý potom, ako mu súd doručil kópiu žaloby s prílohami, podaniami zo dňa 06.02.2015 a nasledujúcimi namietal o.i. tiež nesplnenie podmienok z hľadiska ust. § 92 ods. 8 ZoB pre platné postúpenie pohľadávky na žalobcu, teda namietal nedostatok vecnej aktívnej legitímácie na jeho strane, kvalifikovane reagoval na podania samotného žalobcu, čo v konečnom dôsledku aj viedlo k zamietnutiu žaloby, preto trovy vzniknuté mu z dôvodu jeho vstupu do konania v súvislosti s jeho zastupovaním právnym zástupcom, nemožno považovať za neúčelné z hľadiska ich vzniku, pričom súd prvej inštancie tieto správne podrobil prieskumu z hľadiska jednotlivých uplatňovaných úkonov právnej služby, pričom samotný žalobca skutkovo voči jednotlivým úkonom v odvolaní neargumentoval, účelnosť trov namietal len vo všeobecnej rovine.

40. Pokiaľ sa odvolateľ tiež domáhal aplikácie ust. § 257 CSP (predtým § 150 ods. 1 OSP), teda uplatnenia tzv. moderačného práva súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania úspešnému pôvodnému vedľajšiemu účastníkovi, odvolací súd v skutočnostiach ním uvádzaných, opodstatnenosť takého postupu nezhliadol.

41. Zákonné ustanovenie § 257 CSP (predtým § 150 ods. 1 OSP) z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie. Jeho opodstatnenosť spočíva v tom, že prísna aplikácia v konkrétnych prípadoch môže viesť k nežiaducim tvrdom, preto zákon stanovuje podmienky, za ktorých môže dôjsť k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania, ktoré dopadá na tú zo strán, ktorá by inak vzhľadom na zásadu úspechu mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia, je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane a existencia výnimočnosti takéhoto prípadu. Aplikácia tohto ustanovenia je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých, môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

42. Odvolateľom uvádzaná argumentácia (naviac nedôvodná), že vstup spotrebiteľského združenia do konania je zneužívaním inštitútu ochrany spotrebiteľa, dôvodnosť vyššie uvedenej modifikácie nezakladá. Rovnako, ako si bol žalobca vedomý svojho práva na náhradu trov, ktoré mu v konaní vznikli pre prípad svojho úspechu v spore a ktoré v obdobných sporoch uplatňuje a sú mu aj (v prípade ak zaznamená úspech) priznávané, musel si byť v plnom rozsahu vedomý tiež následkov v podobe možnosti hradiť trovy vzniknuté protistrane (tiež aj vedľajšiemu účastníkovi vystupujúcemu na jej podporu) v prípade neúspechu. Pokiaľ sa rozhodol toto riziko znášať napriek okolnostiam prípadu (nedostatok vecnej aktívnej legitímácie na jeho strane), nemôže to ísť dôvodne na ľarchu pôvodného vedľajšieho účastníka v podobe absencie povinnosti na strane odvolateľa znášať účelne vynaložené trovy, ktoré mu v konaní vznikli. Nepriznanie trov pôvodnému vedľajšiemu účastníkovi na strane

žalovaných, by tak znamenalo porušenie princípu „rovnosti zbraní“ v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný žalobca bol právne zastúpený v konaní a v prípade svojho úspechu mu bola priznaná náhrada trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, mohol si aj vedľajší účastník na strane žalovaných zvoliť právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať a ktorému pri splnení zákonných predpokladov rovnako prislúcha právo na náhradu trov právneho zastúpenia, ak tu nie sú iné okolnosti hodné osobitného zreteľa, pričom takéto iné okolnosti v preskúmvanej veci odvolacím súdom, ako bolo vyššie uvedené, zistené neboli.

43. Nedôvodne tiež žalobca namieta (ne)prípustnosť vstupu spotrebiteľského združenia do konania pre absenciu súhlasu žalovaných s jeho vstupom, keďže ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, žalovaní s jeho vstupom do konania súhlasili (čl. 67,70 spisu).

44. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania tak nebolo možné ani v tomto smere považovať za opodstatnené.

45. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v celom rozsahu vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

46. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nepriznal nárok na ich náhradu žalovaným 1/, 2/ vo vzťahu k žalobcovi napriek ich plnému úspechu v odvolacom konaní, keďže týmto vznik trov v odvolacom konaní z obsahu spisu nevyplýva a súčasne priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% Všeobecnej ochrane práv spotrebiteľov (pôvodnému vedľajšiemu účastníkovi) s poukazom na to, že odvolanie žalobcu smerovalo tiež voči rozhodnutiu v časti, ktorou bol žalobca zaviazaný tomuto spotrebiteľskému združeniu za predchádzajúcej právnej úpravy nahradit' trovy konania, pričom právom tohto subjektu, bolo v odvolacom konaní brániť svoje práva, vo vzťahu k čomu zaznamenal v odvolacom konaní úspech a preto žalobca dôvodne musí trovy, ktoré mu s týmto bránením práva účelne vznikli, nahradit'.

47 O výške náhrady trov odvolacieho konania občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

48. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).